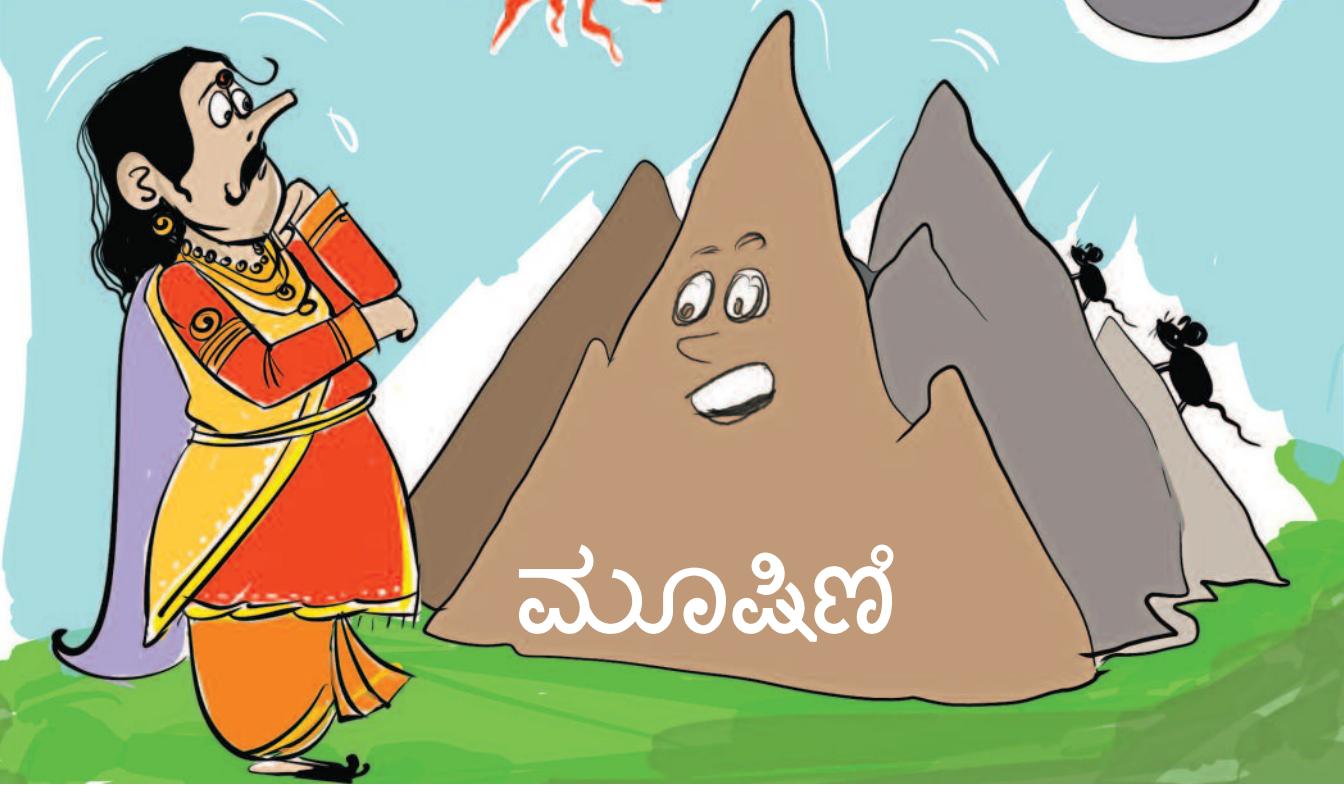

ಎಳೆಯರ ಅಂಗಳೆ

ಮೂಷಿಣಿ

ಸುಂದರವಾದ ಕಾಡಿನ ಮನ್ಯೇಯಿವರೇಣುರ ಆಶ್ರಮವಿತ್ತು. ಆ ಆಶ್ರಮದ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿಯೇ ಜುಲು ಜುಲು ಹರಿಯುವ ರಮ್ಮ ಮನೋಹರವಾದ ನದಿಯಿತ್ತು. ಆಶ್ರಮದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ಗುರುಕುಲವಿತ್ತು. ಅಂದು ಸಂಚೇ ಯಿತಿವರೇಣುರು ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮುಗಿಸಿ ಬರ್ತಿದ್ದಾಗ ತಾಯಿಯೊಬ್ಬಳು ನದಿಯ ಶಿರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವರದು ಪರಾರ್ಥ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ಆಟವಾಡುತ್ತಾ, ನಗುತ್ತಾ ಮಗುವನ್ನ ಮುದ್ದಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡರು. ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಇಂತಹುದೇ ಒಂದು ಮುದ್ದಾದ ಮಗುವಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚಂದ! ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಆಶ್ರಮವು ಒಂದು ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗ, ಅವರಿಗೂ ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಗುವಿದ್ದರೆ ಚೆಂಡ ಎನಿಸಿತು. ಯಿತಿವರೇಣುರು ತಪ್ಪಿಗೆ ಕುಳಿತಾಗಲೂ ಅವರ ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿನ ಕಡೆಗೇ ಇತ್ತು. ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಇಲಿಮಾರಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡ ಅವರು ಕೂಡಲೇ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪೊಬಳಿಂದ ಅದನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಾಗಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ಯಿಷ್ಟಪ್ಪಿ ಆ ಮಗುವನ್ನ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಮುದ್ದಾಡಿದರು. ಇಲಿಯನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವಾಗಿಸಿದ ಕಾರಣ, ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಮೂಹಿನೆ ಎಂದೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಆಶ್ರಮವಾಗಿಗೆಲ್ಲ ಮೂಷಿಣಿಯನ್ನು ಮುದ್ದಾಡುವವರೇ!

ಹಿಗೆ ಮೂಹಿನೆ ಸೌಂದರ್ಯವತಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆದು ವಿದ್ದ ಕಲೆತು, ಮನೆಗೆಲಸಗಳನ್ನು

■ ಸು. ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಶಿವಮೋಗ್
ಕಲೆ: ಸಂಕೋಜ್ ಸಸಿಹಿತ್ತು

ಕಲೆತು. ಅವಳಿಗೆ ಆಗಲೇ ಮದುವೆ ವಯಸ್ಸು ಬಂದಿತು. ಯಿತಿವರೇಣುರು ಮೂಷಿಣಿಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಯೋಗ್ಯ ವರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಲು ಮಹಿಳೆ ಮಾಡಿದರು. ಯೋಗ್ಯ ವರ ಯಾರು? ಎಂಬುದೇ ಅವರ ಜಿಂತೆಯಾಗಿತ್ತು.

ಅಂದು ಪ್ರಾತಃಕಾಲ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ‘ಈ ಜಗತ್ತಿಗೇ ಬೆಳಕು ಕೊಡುವ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಏಕೆ ನನ್ನ ಮಗಳು ಮೂಷಿಣಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬಾರದು?’ ಎಂದುಕೊಂಡು ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ‘ನಾನೇನು ತಾವು ತಿಳಿದವ್ಯು ಬಲಿಪ್ಪ ಅಲ್ಲ ಯಿತಿವರೇಣುರೇ? ನಿವೇ ನೋಡಿ ಮೋಡಗಳು ಅಡ್ಡ ಬಂದರೆ ಬೆಳಕೆಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇ?’ ಎಂದು ಸೂರ್ಯ ಹೇಳಿದಾಗ, ಯಿತಿವರೇಣುರು, ಅಲ್ಲೇ ಗಗನದಲ್ಲಿ ಸಲರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮೋಡಗಳ ರಾಜ ಮೇಘರಾಜನನ್ನು, ತಮ್ಮ ಮಗಳು ಮೂಷಿಣಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಕೇಳಿದರು. ಆಗ ಮೇಘರಾಜನು, ‘ಯಿತಿವರೇಣುರೇ, ತಾವು ಹೇಳುವುದೆನೋ ಸರಿ. ಆದರೆ ಗಾಳಿ ಬಂದರೆ ನಾವು ಚಡುರಿ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ’ ಎಂದನು.

ಆಗ ಯಿತಿವರೇಣುರು ತಮ್ಮ ಮಗಳು ಮೂಷಿಣಿಯನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ವಾಯುದೇವನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ವಾಯುದೇವ

ನಗುತ್ತಾ ‘ಯಿತಿವರೇಣುರೇ, ನೀವು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನು ಅಡ್ಡ ತಡೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಪರಾರ್ಥ ರಾಜನಿಗಿಡೆಯೆಂಬದು ತಮಗೂ ಗೊತ್ತು. ದಯವಿಟ್ಟು ನೀವು ಅವನನ್ನು ಕೇಳುವಿರಾ? ನಮಸ್ಕಾರ’ ಎಂದನು. ಆಗ ಯಿತಿವರೇಣುರು ಪರಾರ್ಥರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ‘ಪರಾರ್ಥರಾಜನೇ, ಸಕಲಗುಣ ಸಂಪನ್ಮೂಲಾದ ನನ್ನ ಮಗಳು ಮೂಷಿಣಿಯನ್ನು ನೀನು ಮದುವೆಯಾಗುವೇಯಾ? ನೀನು ಅತ್ಯಂತ ಬಲಿಪ್ಪನೂ ಯೋಗ್ಯನೂ ಆಗಿರುವ’ ಎಂದರು. ಪರಾರ್ಥರಾಜನು ‘ಪಕೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿರುವಿರಿ ಯಿತಿವರೇಣುರೇ? ನಾನು ಎಷ್ಟು ಇತ್ತರಕ್ಕಿದ್ದು, ಎಷ್ಟು ಬಲಿಪ್ಪವಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡ ಇಲಿಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಕೊರೆಯುವ ವಿಷಯ ನಿಮಗೂ ಗೊತ್ತು ತಾನೇ?’ ಎಂದಾಗ, ಯಿತಿವರೇಣುರು ಸುಮ್ಮನೆ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ವಾಪಸ್ತಾದರು. ನಡೆದುಕೆಲ್ಲವನ್ನು ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಗೆ ತಿಳಿ ‘ನೋಡು, ಈಗ ಮೂಷಿಕಾರಾಜನೇ ಅತ್ಯಂತ ಬಲಿಪ್ಪ ಅಂತ ಆಯಿತು. ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮೂಷಿಣಿಯೂ ಇಲಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಸೂರ್ಯ, ಮೇಘರಾಜ, ವಾಯುದೇವ, ಪರಾರ್ಥಗಳಿಗಿಂತ ಬಲಿಪ್ಪಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದ ಇಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದರು. ಅವರಿಗೆ ಮೂಷಿಣಿ ಮತ್ತೆ ಇಲಿಯನ್ನಾಗಿ, ಅವಳು ಮೂಷಿಕಾಗಳೊಂದಿಗೆ ಅಂದರೆ ಇಲಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಇರುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಅನಿಸಿತು. ಅವರು ಮೂಷಿಣಿಯನ್ನು ಕರೆದು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪೊಬಳಿಂದ ಮತ್ತೆ ಇಲಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು. ಮೂಷಿಣಿ ಇಲಿಯಾಗಿ ಬಿಲವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡಳು.